BIBLIOTHECA UNIVERSITATIS BERGENSIS

EX LIBRIS
EINAR NIELSEN

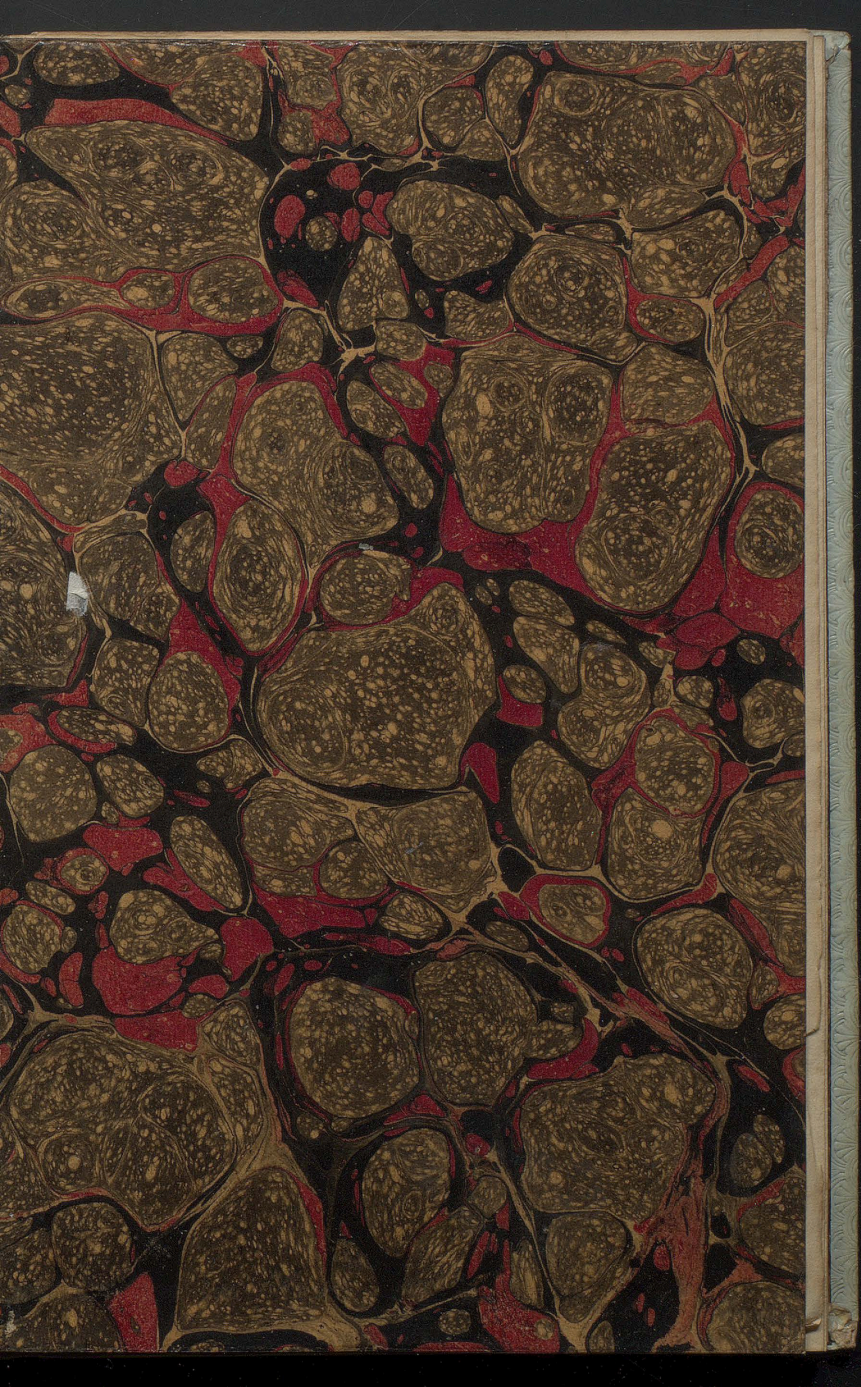

S1.0

Trine Schelderup

S10 MAG

Confirmationsdagen.

Af

Esaias Tegnér.

Oversat

af

L. Sagen.

Bergen 1826.

Trykt paa Arne E. Wichnes Forlag
hos Chr. Dahl, N. S.

02d 031797

360629

Til min Datter

L y d i a,

paa hendes Confirmationsdag

1826.

Mit kjære Barn! vil lykkelig Du blive
paa Jorden — salig hist i Himmelen?
Ja, kunde jeg! — det Svar Du monne give;
o! Held Dig, elskte Barn! Du kan det end;
endnu er Du ei kommen ud i Vrimlen
fra Uskylds Paradiis, ei ud fra Børnehimlen.

Bliv der! — men ak! Du skal jo Verden prøve,
og der — saa hedder det — der møder Dig
det Onde snart som en forbittret Løve,
snart Slangen lig med Æblet og sin Svig;
der skjuler sig i Blomster Lastens Snare —
min arme L y d i a! hvo skal dig der bevare?

O, ræddes ei! — det har ei Nød, min Pige!
fra Barndomsparadiset har Du med
Uskyld med Nøglerne til Himmerige,
og Tro og Haab og barnlig Kjærlighed,
de hulde Engle, Mesterhaanden tegner
i Skjaldeqvadet her, jeg venlig Dig tilegner.

Hiin ædle Skjald mig indtil Taarer rørte,
da han mit Livs den bedste Dag beskrev;
til Paradisets Porte han mig førte,
der hvor Du er — ak, at jeg der ei blev! —
Nu staaer jeg ofte udenfor og fryder
ved Engleharpen mig, som i det Fjerne lyder.

Du maa vel og engang fra Paradiset,
dog nei maaskee; — de Fromme blive der,
dem Vredens Engel ei med Flammeriset
har drevet ud — bliv from, som nu Du er!
Lad Verdens Børn om deres Guldkalv sværme,
slut til de Fromme Dig! til Himlen de sig nærme.

Vær blid — Dig Verden blid igjen modtager —
en venlig Pillegrim fandt venligt Læ;
den Klagende sig ofte selv anklager.
Hvad Du har lært som Barn paa Moders Knæ,
hold Dig til det — da vandrer Du saa rolig
i Vee og Vel som hun, Skytsenglen i vor Bolig.

Men maa Du ud paa Livets vilde Vover,
hvor Tusind skjælve for den visse Død,
see Frelseren! i Skibet blidt han sover,
o, læg dit Hoved trøstig i hans Skjød!
Naar Lyn i Lyn de Tvivlende forskrækker,
Dig Troen kjærlig med sin Stjernemantel dækker.

Og maa Du ind i Armods trange Hytte,
Dig følger Huusfryd, har Du Hjerteroe;
med Hovmods gyldne Sal Du ei vil bytte —
tidt for at skjule Taaren der man loe —
Hvad Synden giver, skrækkelig den røver;
hos Flid og Nøisomhed er alt hvad Du behøver.

Og skal Du staae ved Dine Elskтes Baare
forladt engang, og tungt begræde dem,
Religionen tørrer bort Din Taare
og peger venlig til vort rette Hjem;
forladt! — o nei! det er Du ei paa Jorden,
naar fremmed for Dig selv og Gud Du ei er vorden.

Og skal Du prøve Sygdoms haarde Leie,
staaer Englen atter hos Dig huld og skjøn
med Lægedom, som Jorden ei monn' eie,
med Livets Kalk fra Jesu Naadebrønd.
I Dødens Blund Du lukker sødt Dit Øie,
Du veed, i Jesu Favn Du vaagner i det Høie.

Gak freidig da i Verden ud, min Datter!
Hvad Tornen saarer, læger Rosens Smiil —
Besøg Dit Barndoms-Eden daglig atter!
Børn, veed Du, hører Himmeriget til.
Og nu! — Guld har jeg ei — en bedre Gave
gav Digteren os her — en Blomst fra Edens Have.

Confirmationsdagen.

Pindsens frydende Fest var kommen. Den landlige Kirke
stod hvidkalket i Morgenens Skjær. Paa Spiret af Taarnet,
svøbt i straalende Guld, Vaarsolens venlige Luer
glindsed' som Tunger af Ild, dem Apostlerne skuede fordum.
Klar var Himlen og blaa, og Mai med Roser i Haaret
stod i sin Søndagsdragt paa Landet, og Vinden og Bækken
susede Glæde og Fred; Gudsfred med yndige Læ-
ber
hviskede Blomsternes Flok; og muntert fra gyngende Grene
Fuglene sang deres Sang, en jublende Sang til den Høie.

Kirkegaarden var feiet og reen. Saa smuk som en Løvsal
stod dens gammeldags Port, og indenfor paa hvert Trækors
hang en duftende Krands, nys bunden af elskende Hænder.
Selv Solviseren, som stod paa en Høi mellem Døde,
(havde vel staaet der i hundrede Aar) var prydet med Blomster.
Lig den aldrende Faer, et Orakel i Bygd og i Slægten,
som paa sin Fødselsdag af Børn og af Børnebørn krandses,
saaledes stod den gamle Prophet, og stum med sin Jernstift
peged' paa Tavlen af Steen, og maalte det verlende Tidsløb,
medens rundt om hans Fod en Evighed slumrede roligt.
Indentil var Kirken og smykk't; thi i Dag var det Dagen
da de Unge, Forældrenes Haab og Himlens de Kjære
skulde ved Alterets Fod selv Daabens Løfte fornye.
Derfor hver Krog og hver Vraa var feiet og pudset, og Støvet

blæst fra Hvælving og Væg og fra oliemalede Bænke.

Kirken stod som et Blomsterpaulun; Løvsalernes Højtid
saae man i Virkelighed. Fra Stolestader og Vindver
voxede Buske med Løv, og Prækestolen af Grantræe
grønnedes endnu en Gang, som fordum Staven for Aron.
Biblen derpaa med Blade var strøet — den forsølvede Due,
fæstet under dens Tag, et Halsbaand bar af Violer;
men i Choret foran om Altrets Sindbilled-Tavle
snoede sig Krands over Krands; lyslokkede Ho'eder af Engle
tittede frem, som Solen bag Skye, fra det skyggende Løvværk.
Messingkronen var og nys skuret og blinkte fra Hallen,
og i Lysenes Sted stod Pindseliliernes Stengler.

Klokkerne tiede nu, og den vrimlende Skare var samlet
fjern fra Dale og Fjeld, at høre det hellige Guds-Ord.

Hør! da bruste medeet de mægtige Toner fra Orglet,
svæved' som Stemmer fra Gud, som usynlige Aander i Hallen.
Lig Elias i Skyen, da han kastede Kappen ned fra sig,
saa henkastede Sindet sin jordiske Dragt, og med een Røst
faldt Forsamlingen ind, og sang en opløftende Hymne
af vor Kingo, den gamle, af Davidsharpen i Norden,
stemt til Luthers Choral, og Sangen paa vældige Vinger
tog hver levende Sjæl, og løfted den stille mod Himlen;
lyst blev hvert Aasyn, som før den Helliges Aasyn paa Tabor.
See! da traadde han ind i Kirken den værdige Lærer
ei udmaiet med Stjerner og Baand, men christelig Enfold
klæded' fra Hoved til Fod den syttiaarige Gubbe.
Venlig var han at see, og glad som Bebudelsens Engel
gik han blandt Skarerne frem, men dog den tænkende Alvor

laae paa hans Pande saa klart, som paa mosdækte Grave et Solskin.
Som i Begeistringens Stund, (hiin Aftenrøde som blegnet
skinner i Menneskets Sjæl endnu fra Skabelses-Dagen)
Kunstneren, Himmelens Ven, sig tænker Johannes paa Pathmos
graanet, med Blikket mod Himmelen vendt, saa fremtreen den Gamle,
saadan var Øinenes Glands, og saadant sølvlokkede Hoved.
Hele Forsamlingen reiste sig op i Stolenes Rækker;
men med hjerteligt Blik den Gamle til Høire, til Venstre
vinkede Hilsen og Fred og forsvandt i det Indre af Choret.

Simpel høitidsfuld nu Gudstjenesten gik i sin Orden,
Psalmer og Bøn og tilsidst den Gamles luende Tale.
Mangtet rørende Ord, og Formaning, tagen fra Hjertet,
faldt som Morgenens Dug, som Manna i Ørknen paa Folket.
Siden, da alt var forbi, i Choret Læreren fremtreen
fulgt af de Unge didop. Til Høire Drengene stilledes

smækkre Gestalter med lokkede Haar og med Roser paa Kinden.
Men til Venstre fra dem, der stode de bævrende Lilier pryded' med Morgenens Skjær, de sædelig-yndige Piger,
Hænderne folded' til Bøn, og Øinene fæsted' paa Gulvet.
Overhøringen nu begyndte med Spørgen og Svaren.
Børnene stammede blye i Førstningen noget, men Gubbens
venlige Blik opmuntred' dem snart, og de evige Budord
flød som Kildernes Vover klart fra uskyldige Læber.
Hvergang Svaret var endt, og saa ofte som Frelseren nævntes,
Drengene bukkede dybt med Hovedet, Pigerne neied'.
Venlig Læreren stod som en Lysets Engel iblandt dem
og for Børnene tyded' det Hellige, Høie i faa Ord,
grundigt, men simpelt og klart, thi alt det Høie er simpelt
baade i Lære og Sang, et Barn kan fatte dets Mening.
Netsom den grønnende Knup udvikles, naar Vaaren er kommen,
Blad frempipper ved Blad, og varmet af straalende Solskin
farves med Purpur og Guld, indtil det fuldendte Blomster

aabner sin duftende Kalk, og Vinden vugger dens Krone:
saa udvikledes her den christne Salighedslære
Stykke for Stykke fra Ungdommens Sjæl. Forældrene alle
stode i Taarer bagved og glæded' ved træffende Svar sig.

Nu steg Gubben for Alteret op; forvandlet paa een Gang
(saa det forekom mig) var nu den venlige Lærer.
Høi som en Herrens Prophet, alvorlig som Døden, som Dommen,
stod han et Sendebud, fra Himmelen skikket til Jorden.
Blikke, saa hvasse som Sværd, i de gjennemskuede Hjerter
skjød han — Stemmen var dyb, var dump som fjernende Torden.
Saadan forvandlet medeet han stod der, og talte og spurgte.

„Dette er Fædrenes Troe, den Troe, som Apostlerne lærte,
dette er ogsaa den Troe, hvortil jeg har døbt Jer, da end I
laae ved Mødrenes Barm og nærmere Himmelens Porte.
Slumrende løfted' Jer da den hellige Kirke i Skjødet,

vaagnede ere I nu, og Lyset med Straalerne alle
regner fra Himmelen ned; i Dag paa Ungdommens
Tærskel
stiller hun ærlig Jer frie igjen, at prøve og vælge,
thi af Tvang hun ei veed, blot Overtydning det vil
hun.
Dette er Prøvelsens Stund, det er Vendepunkten af
Livet,
Frøet til kommende Tid; uigjenkaldeligt flyver
Ordet fra Læberne nu, besinder Jer inden I svare!
Tænker ei heller med Svig at gjække den spørgende
Lærer,
skarpt er hans Øie i Dag, og Forbandelse hviler paa
Løgnen.
Livets Bane begynd med Falsk ei! — Forsamlingen
hører,
Søskend', Forældre og Slægt, hvad kjært og helligt
paa Jorden
findes, det staaer for Jert Syn som Vidner; den e-
vige Dommer
skuer fra Solen herned, og Englen, som staaer ved
hans Side
ristер Bekjendelsen ind i evige Tavler med Ildskrivt.
Altsaa, troer I paa Gud, paa Faderen, som skabte
Verden,
Sønnen, som frelsede den, og paa Aanden, som ud-
gaaer fra Begge?

Ville I love mig her — et heiligt Løfte! — at elske
meer end det Jordiske Gud, og hvert Menneskes Barn
som en Broder?
Ville I love mig her, at besegle Jer Troe med Jert
Levnet,
Kjærligheds himmelske Troe, forlade, fordrage og haa-
be,
hvordan Skjæbnen end blier, og ærlig at vandre for
Herren?
Ville I love mig det for Gud og Mennesker?" —
Freidigt
svarede Drengene Ja, og Ja med hviskende Læber
svarede Pigerne og, — da klar'des paa Lærerens Pan-
de
Mulmet med Tordenen i, og han talte med mildere
Stemme
lifligt som Aftenens Vift, som Harper ved Babylons
Floder.

„Bærer mig velkomne da til Arvedelen i Him-
len,
Børn ei meer fra i Dag, men Brødre og Søstre i
Troen!
Dog — hvorfore ei Børn? Børn tilhører Himmelens
Rige.
Nede paa Jorden en Samling af Børn, og i Him-
len en Fader

styrende dem som sit Huus med vexlende Ømhed og Alvor;
det er paa Menneskets Liv det Billed, som Skriften har lært os.
Salige ere de Rene for Gud! Paa Reenhed og Uskyld
hviler den christne Troe — den selv er et Barn fra det Høie.
Stærke som Mænd og fromme som Børn, er Summen af Læren,
som vor Frelsere lærte, og hvorfor han døde paa Korset.
Ak! saa vandre I nu fra Barndommens hellige Fristed
ned og alt dybere ned i Livets de kjølige Dale;
o! hvor ville I snart, for snart dog længes tilbage
op til dens Høie igjen, til de solbelyste, hvor Straffen
stod som en Fader for Jer, og Forladelsen, klædt som en Moder,
gav Jer at kysse sin Haand, og det elskende Hjerte var skyldfrit,
Livet var Leg og Jer Haand greb efter Himmelens Roser.
Sytti Aar har jeg alt henlevet, den evige Fader
skjænkte mig Glæde og Sorg, men Livets skjønneste Timer,

naar jeg blot saae dem i Øinene ret — o! strax jeg dem kjendte,
kjendte saa glad dem igjen — de vare min Barndoms Bekjendte.
Derfor tager herfra til Ledere Livet igjennem
Bønnen med Blikket mod Skyen, og Menneskets Børnebrud Uskyld.
Uskyld, elskede Børn! en Gjæst er fra salige Egne,
skjøn med sin Lilie i Haand, paa Livets brusende Vover
gynger hun tryg — hun mærker dem ei, hun sover i Skibet.
Roligt seer hun sig om i Menneskelivet; — i Ørknen
svæve Englerne frem at tjene hende, og hun veed
af sin Huldsalighed ei, men hun følger trolig og ydmyg,
følger, saa længe hun maa, sin Ven; forskyder ei hende,
thi hun er kommen fra Gud, og hun har Himmelens Nøgler.
Bønnen er Uskylds Ven, den villige flyver bestandigt
mellem Himmel og Jord, er Dueposten til Himlen.
Aanden er Evigheds Søn, landflygtig og lænket i Tiden

jævnlig paa Lænken han rykker og stræber som Luerne opad.
Thi end mindes han rørt sin Faders Værelser mange,
mindes sit Fædreneland, hvor der blomstrede friskere Blommer,
lyste en skjønnere Sol, og han leged' med vingede Engle.
Da blier Jorden ham trang, da føler han Hjemvee til Himlen
stakkels Flygtning igjen — men Aandens Længsel er Andagt.
Andagt hedder hans skjønneste Stund; dens Tunge er Bønnen.
Ak! naar Livets Besvær med al sin Tyngde os kuer,
trykker til Jorden vort Haab og ind under Jorden, i Graven,
skjønt er det da at bede til Gud, thi klagende Børn han
viser ei bort fra sin Dør, men han trøster og læger og hjælper;
skjønnere alligevel er det dog at bede i Lykken,
da, naar alting gaaer vel, thi Livets skjønneste Lykke
ligger paa Knæ for den Eviges Throne; med foldede Hænder

priser taknemmelig: rørt hun ham, som giver det Go:
de.
Eller vide I, Børn! et Gode, som ei kom fra Her:
ren?
Hvad har Menneſket vel, den Arme, han ei har an:
nammet?
Derfor falder i Støv, tilbeder! — Serapher tilbede,
ſkjule med Vingerne ſex Aaſynet for Glandſen af den,
ſom
hængte paa Intet ſit Lod, ſit Muurlod, da Verden
han mured'.
Jorden forkynder hans Magt og Firmamentet hans
Ære.
Rummet, ſaa hedder hans aabne Favn, og Tid er
hans Gudſøn.
Slægter blomſtre og døe, og Stjerner falde fra Him:
len
ned ſom visnede Løv, Aartuſind' med døende Tolv:
ſlag
lægge ſig ned for hans Fod, og han ſeer dem, men
tæller dem ikke.
Hvo beſtaaer for hans Blik? O, rædſom er Domme:
rens Alvor,
Trodſige ſtyrter den ned med et Vink; naar han taler
i Vrede
Høiene hoppe ſom Kid, og Bjergene ſpringe ſom Raa:
dyr.

Dog — hvi rædes I vel, I Børn? Den rædsom-
me Hævner
ak! han er Kjærligheds Gud — Guds Røst var ikke
i Jordskjælv,
ikke i Ild eller Storm, men den var i den susende
Vaarluft,
i hiin Aande, som mild henover Afgrunden svæved'.
Kjærlighed Skabelsen var, Guds Væsen; utallige
Verdner
ligge som Børn i hans Favn, han skabte dem ene for
den Skyld.
Kun for at elske og elskes igjen han blæste sin Aan-
de
ind i det slumrende Støv, og opret stod det og lag-
de
Haanden paa Hjertet og følte det varmt af den him-
melske Lue.
Slukker, o, slukker den ei! den er Aandedrættet af
Livet.
Kjærlighed Liv er, men Hadet er Død. Ei Fader og
Moder
elskede Eder som Gud; thi at I maae salige bli-
ve
gav han sin eneste Søn. Da han bøied sit Hoved i
Døden,
feirede Kjærlighed glad sin Triumph, thi fuldbragt var
Offret.

See! da revner med Hast Forhænget i Templet, som skilte
Jorden og Himmelen ad, og de Døde stege fra Graven
hviskende sagte hverandre i Øret med blegnede Læber
Ordet, blot anet forhen, til Skabningens Gaade: Forsoning!
Kjærligheds Dyb er Forsoningens Dyb — ja, Eet er de Tvende.
Derfor, o Menneskens-Barn! du elske forbarmende Fader,
vil, hvad den Hellige vil, af Kjærlighed ene, af Frygt ei;
Frygt er Slavernes Dyd, men det elskende Hjerte er villigt;
vær fuldkommen for Gud — fuldkommen er Kjærlighed ene.
Elsker du Gud, som du bør, da elsker din Broder du ogsaa;
Solen paa Himlen er een, og een er Kjærligheds Lue.
Bær ei enhver af vor Art Guddomligheds Tegn paa sin Pande?
Læser du ei i hans Træk dit Udspring? Seiler han ikke
vildsom med dig paa et ubekjendt Hav, og leder ham ikke

samme Stjerne, som dig? hvi skulde du hade din Broder?
Hader han dig, tilgiv! det er skjønt dog at stamme eet Bogstav
frem af den Eviges Sprog: Forladelse kaldes paa Jorden.
Kjender du ham, som tilgav med Tornekronen om Issen,
bad for sin Fiende omt, for sin Bøddel? Kjender du ham, som
sagde de skjønneste Ord, som end ere talte paa Jorden:
tilgiv, o Fader! dem, thi ei de veed, hvad de gjøre!
Ak! du bekjender hans Navn, saa følg hans Exempel tillige,
tænk om din Broder ei ondt, men overbær med hans Feiltrin,
viis den Vildfarende Vei, thi den gode, himmelske Hyrde
tog det forvildede Lam paa sin Arm, og til Moderen bar det.
Dette er Kjærligheds Frugt, og paa Frugten kjender du Træet.
Skabningens Held Guds Kjærlighed er — hos Menneskets er den
et uendeligt Suk, den længes, taaler, fordrager,

lider, men glædes endda, og med Taarer i Øinene
smiler.
Haab, saa hedder dens jordiske Løn — det venlige
Haab gjør
hvad det formaaer, thi det peger jævnlig mod Himlen,
og trofast
fæster sit Ankers Tand i Gravens Dyb, og dernede
digter et skjønnere Land, et Skyggespil dunkelt, men
huldrigt.
Slægter, bedre end vi, blot havde dets vaklende Støt-
te,
havde ei andet end Haab. O priser vor Fader i Him-
len,
ham, som har givet os meer — thi for os nu Haa-
bet ei længer
famler en Skygge i Nat, det er Tro, det er levende
Vished.
Troe er Haabet forklaret, er Lys, er Kjærligheds
Øie,
tyder Længselens Drøm, og hugger dens Syner i
Marmor.
Troen er Livets Sol, og dens Aasyn skinner som Mo-
sis,
thi den skuede Gud; og Himlens udstrakte Befæst-
ning
drager den magisk herned, og det nye Jerusalem syn-
ker

prægtigt med Portene tolv i gyldne Skyer til Jorden.
Henrykt Troen gaaer der og betragter de høie Gestalter,
frygter ei vingede Folk, den er som hjemme iblandt dem.
Derfor elsker og troer; af sig selv da Gjerningen følger
ligesom Dagen med Sol; det Rette er Søn af det Gode,
Kroppen til Kjærligheds Sjæl; og christelig Idræt er ene
Troens, Kjærligheds Liv, som Blomsten er Vaaren belivet.
Gjerningen følger os Alle til Gud, der staaer den og vidner
ei hvad den synes, men blot hvad den er: lyksalig er den, som
hører dens Vidnesbyrd tryg; den er stum paa Jorden til Døden
aabner den Tiendes Mund; I Børn! ei frygte I Døden?
Døden er Kjærligheds Broder, dens Tvillingbroder, men ikkun
mere alvorlig at see; med et Kys paa blegnede Læber
svæver med Aanden han bort, og vugget i kjærlige Arme

stiller det frelsede Barn, et nyefødt, frem for sin Fader.

Alt jeg føler den Kommendes Vift, jeg skimter hans Vinger

sorte som Nat, men med Stjerner indsprængt — ham frygter jeg ikke.

Død er Befrielse blot, er Forbarmelsen stum; ved hans Hjerte

lettere aander mit svalede Bryst — og Ansigt til Ansigt

skuer jeg Gud, som han er, en Sol bag Skyer ei mere,

skuer jeg Seklernes Lys, dem jeg elsked', de kraftige Sjæle,

ædlere, bedre end jeg; forklarede staae de for Thronen,

klædte i Hvidt og med Harper af Guld, og synge en Lovsang,

digtet i Himmelens Luft paa det Sprog som tales af Engle.

Ogsaa Eder, I elskede Børn! omfavner han en Gang,

glemmer de Mødige ei — I Elskede! velkomne efter!

Glemmer til den Tid ei den hellige Eed, og ei Løftet,

vandrer i Salighed hen og til Salighed, agter ei Jorden!

Jorden er Støv, men Himlen er Lys — jeg har viet
Jer til Himlen.
Hør mig, du Verdnernes Gud, du Kjærligheds evige
Kilde!
hør paa din Tjeners Røst, jeg sender min Bøn til din
Himmel!
Lad for din Throne mig ei een eneste savne blandt
disse,
dem du betroede mig her; som en Fader jeg elsked' dem
Alle.
Maatte de vidne for mig, at jeg lærte dem Veien til
Livet,
lærte saa vidt jeg forstod af dit Ord, maa de kjende
mig atter,
falde til Lærerens Bryst, og jeg stille dem frem for dit
Ansigt,
rene som nu, blot prøvede meer, og sige med Glæde:
Fader! see, jeg er her, og Børnene, du mig betroe-
de!"

Grædende taled' han saa, og nu paa et Vink af den
Gamle
Knæ ved Knæ de laae, en Krands om Alterets Rund-
deel.
Knæbøiet da den hellige Bøn han læste, og sagte
læste de Unge den med, og tilsidst med skjælvende
Stemme

lyste han Himmelens Fred, Velsignelsen, over dem Alle.
Skulde nu endes hans Hverv for i Dag — den kommende Søndag
var for de Unge bestemt at nyde den hellige Nadver.
Netsom truffen fra Skyen stod Læreren stille og lagde
Haanden paa Panden og skuede op, og himmelske Tanker
svævede gjennem hans Sjæl, forklarede straalte hans Øine.
„Næste Søndag, hvo veed, maaskee jeg hviler i Graven,
Nogen af Jer maaskee, en Lilie knækket for tidligt
sænker sit Hoved til Jord — hvi dvæler jeg — Stunden er kommen!
Hjertet er varmt, jeg vil saae, thi i Dag er Himmelens Sædtid.
Hvad jeg begyndte, fuldender jeg nu — for hvad jeg monn' feile
svarer jeg Gamle for Gud, og for værdige Biskop i Stiftet.
Siger mig ærlig, I Børn, I Himlens Medborgere nye!
er I beredte i Dag at nyde Forsoningens Maaltid?
Hvad det betyder, I vide det vel, jeg sagde det ofte.
Det er det nye Forbunds Symbol — det Forsoningens Tegn er,

stiftet imellem Himmel og Jord. Da Menneſket synded',
fjernet blev det fra Gud, fra hans Væſen. I Skabningens Dage
faldt det ved Kundſkabens Træ, ſom hænger ſin Krone udover
Faldet endnu; i Tanken er Fald, i Hjertet Forſoning.
Faldet uendeligt er, men ogſaa Forſoningen er det.
See tilbage ſaa langt, ſom det gamle Minde — og fremad
langt ſom det flyvende Haab kan naae paa udmattet Vinge,
ſammen gaae Synd og Forſoning Menneſkelivet igjennem.
Synd er fuldvoxen født, men Forſoning ſlumrer i Hjertet
taus ſom det vuggede Barn, og drømmer om Himmel og Engle,
vaagner dog ei af ſig ſelv — den er ſom Toner i Harpen,
fængslede Aander, ſom vente kun paa Befrierens Finger.
Derfor, elſkede Børn! nedſteg Forſoningens Fyrſte,
vækked' den Slumrende op, og nu ſtaaer den med ſtraalende Øine
klare ſom Himmelens Blaa, og kjæmper mod Synden og ſeirer.

Ned til Jorden han steg og forklaret sjerned' sig der-
fra,
ikke fra Hjerterne dog, thi der lever han endnu i Aan-
den,
elsker og immer forsoner. Forsoningen varer som Ti-
den.
Derfor dens synlige Tegn med Ærefrygt I annamme!
Tegnet er dødt, hvis ei Sagen har Liv — og Evig-
heds-Lyset
er for de Blinde ei til, men udgaaer fra seende
Øie.
Ikke i Brød og ei heller i Viin, i det rensede Hjerte
ligger Forladelsen gjemt; Forsættet til Bedring alene
modner den jordiske Blomst til himmelsk Frugt, og
afsoner
Synden og Syndens Straf. Blot Kjærligheds ud-
strakte Hænder,
Angren med Taarer og Bøn, den prøvede Villie, hvis
Guld gaaer
luttret fra Luerne ud — det forsonede Menneske ikkun
bryder Forsoningens Brød og drikker Forsoningens
Viinkalk.
Men hvo der nærmer sig hid, uværdig, med Hadet i
Hjertet,
Gud og Menneskет skuffer, i Herrens Legem er skyldig,
skyldig i Midlerens Blod, sig selv han æder og drik-
ker

Døden og Dommen; derfor bevar os, o himmelske
Fader!
Er I beredte, o Børn! at nyde Forsoningens Maaltid?"
Saa han spurgte dem rørt, og paa eengang Børnene
svared'
med et hulkende Ja! Da læste han Bønnerne alle,
læste Indstiftelsens Ord, og da lød Orgel og Psalme:
O! Guds hellige Lam, som Verdens Synder har baaret,
hør os, giv os din Fred, miskunde dig over os Alle!
Gubben med skjælvende Haand, og med himmelske Perler
i Piet
fyldte nu Kalk og Patén, og deelte de mystiske Gaver.
O! da syntes det mig, som Gud med Middagens Pie
klarere saae gjennem Vinduet ind, og Træerne ude
bøiede grønnende Top, og Græsset paa Gravene hvi-
sked'.
Men hos de Unge — det mærked' jeg, følte jeg —
foer en
Bæven af Salighed hen igjennem de iisnede Lemmer.
Prydet som Alter for dem stod grønnende Jord, og
derover
aabnede Himmelen sig, som for Stephanus fordum; i
Glandsen
Faderen skuede de og Sønnen blid ved hans Høire.
Under dem hørte de Harpernes Klang, og Engle fra
Guldskye

broderlig tilnikked' dem, og vifted' med purpurne Vinger.
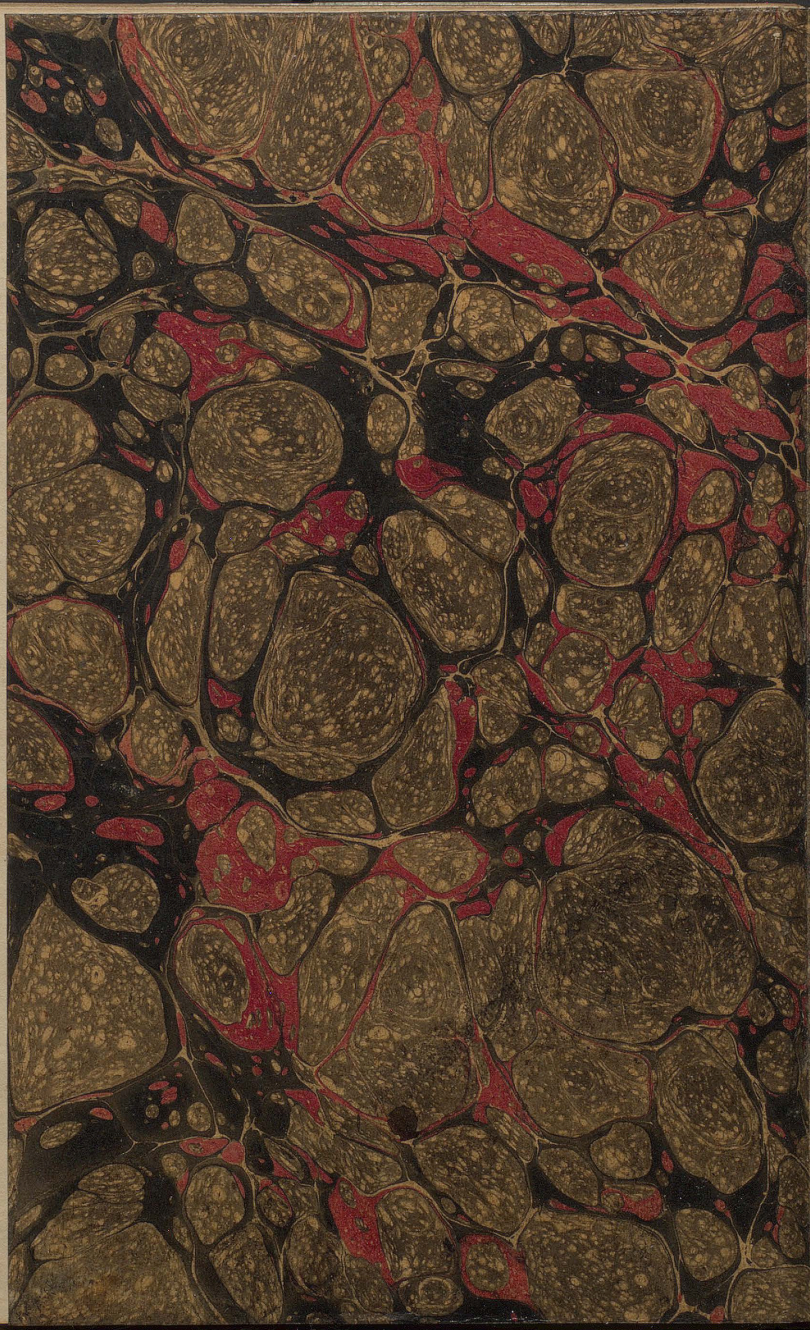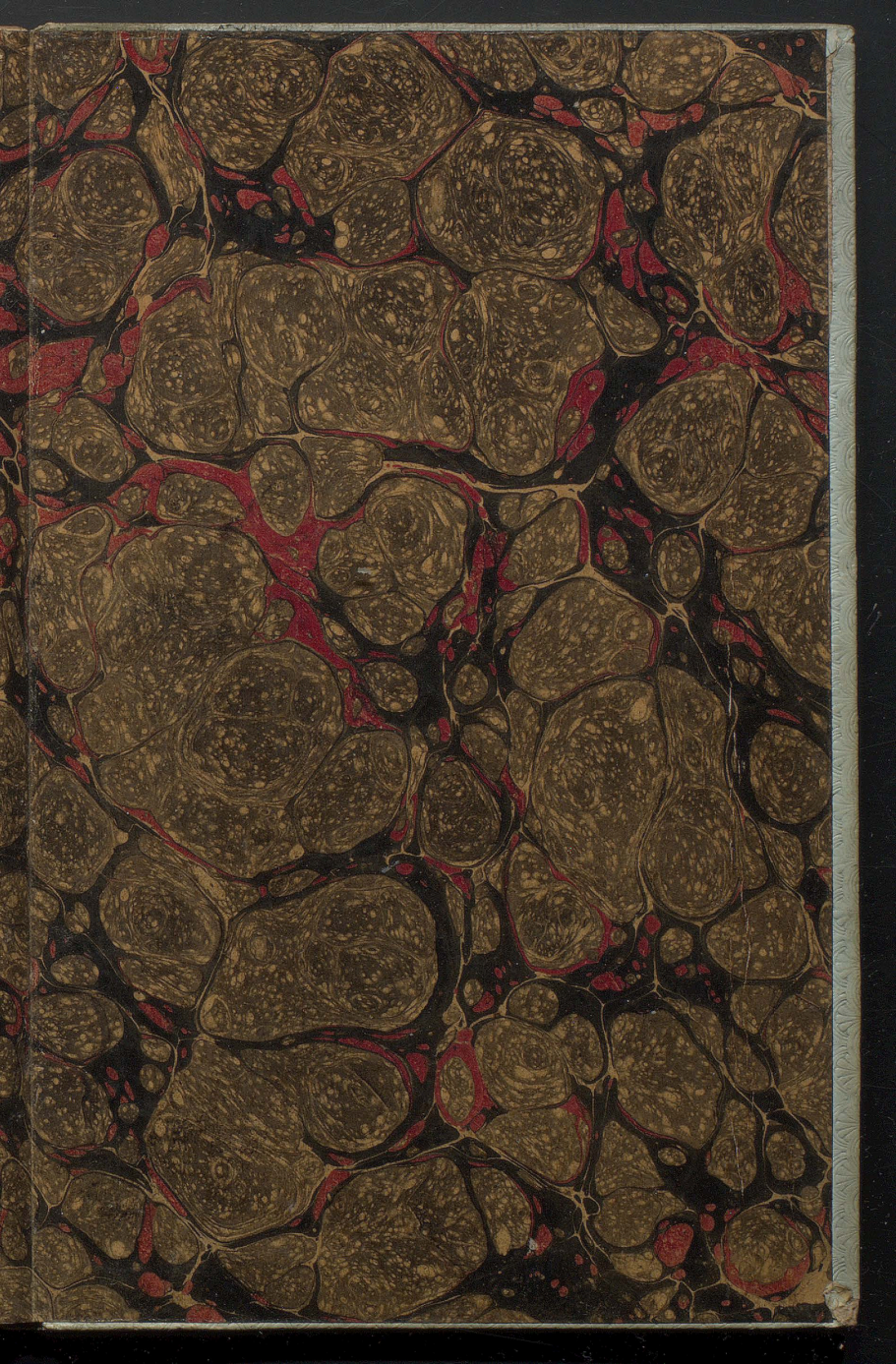
Endt var nu Lærerens Hverv, og med Himlen i Blik og i Hjerte
reiste de Unge sig op, og grædende bøied' enhver sig
ned at kysse den Værdiges Haand; men han trykked' dem Alle
rørt til sit Hjerte, og lagde med Bøn velsignende Hænder
nu paa det salige Bryst, nu paa Hovedets lokkede Uskyld.